

Задължение да се върши нещо нередно

Макар всеки да знае, че има „заconi“ срещу кражбата и убийството (освен когато са вършени в името на „авторитета“), обикновеният човек е абсолютно непознат с десетките хиляди страници на други, издадени от „Властта“, законодателни актове, подзаконовни актове и правилници – федерални, щатски и местни. Но дори когато имат много малка представа за това какво точно позволява или не позволява „законът“, повечето хора все още изповядват общата вяра, че „спазването на закона“ е нещо добро и че „нарушаването на закона“ е нещо лошо. Всъщност, дори когато някой човек е силно против конкретен „закон“, смятайки го за несправедлив, той все още може да изповядва общата противоречива вяра, че „законите“ трябва да бъдат спазвани и че е оправдано да се наказват онези, които не ги спазват. Този психологически парадокс е доста широко разпространен всъщност сред хора, които пламенно агитират за промяна на, според тях, лошите „заconi“, а поддържат идеята, че независимо какъв е законът, хората трябва да го спазват.

Такива вътрешни противоречия са широко разпространени в контекста на вярата в „авторитета“, но са рядко срещани извън него. Например, никой не би спорил, че е неправилно от морална гледна точка да се опитва да открадне дамската чанта на възрастна жена, но и също, че за възрастната жена е неправилно от морална гледна точка някой да дърпа дамската ѝ чанта. Обаче схващането за „лош закон“ в съзнанието на някой човек, който вярва в „авторитета“, се свежда до подобен парадокс: *лоша* заповед, неподчинението на която също е *лошо*. Зрителят, който вярва в „авторитета“ може да сметне дадена заповед, издадена от господарите и приложена от служителите, за мало-

важна, ненужна, пречеща или дори глупава или несправедлива, а в същото време да смята, че хората все пак имат моралното задължение да се подчиняват на такава заповед, просто защото това е „закон“. Има изобилие от примери за последиците от такава гледна точка, като се започне от най-тривиални и се стигне до потресаващи. Ето няколко от тях.

1) В 2 часа след полунощ, на широк, прав, празен път, минаващ през ненаселено поле, един шофьор намалява, но не спира на знак стоп на едно кръстовище. Полицай на мотоциклет, скрит зад някакви храсти на стотина метра, запалва светлините си. Почти всеки, имайки пред вид тези факти, би се съгласил, че шофьорът не е застрашил или навредил на някого или нечие имущество, обаче повечето хора *биха* се съгласили, че полицаят би имал правото да поиска чрез „фиш“ за нарушение плащане от шофьора. С други думи, въпреки, че те биха приели, че единственото „лошо“ нещо в онова, което шофьорът е направил, е технически „незаконно“, те смятат, че само това оправдава насилственото ограбване на шофьора. Като отидем една крачка напред, например, ако шофьорът се опита да избяга от мястото, а не да приеме „фиша“, повечето зрители биха се съгласили, че полицаят ще бъде прав да преследва, залови и арестува шофьора.

2) Инспектор от щатски „Съвет по здравеопазване“ извършва проверка в ресторант. Ресторантът е идеално чист и организиран и инспекторът не открива никакви признаци да има нещо, което да представлява какъвто и да било риск за нечие здраве. Обаче, въпреки това, той открива няколко технически нарушения на местния „кодекс“ за ресторантите. В резултат на тези нарушения – не защото те представляват опасност за някого, а защото те „нарушават правилата“ – собственикът на ресторанта е глобен стотици долари. Обаче, въпреки че собственикът на ресторанта не е

застрашил или причинил вреда на никого и на ничия собственост, повечето хора биха смятали, че е законно собственикът да бъде ограбен от онези, които действат от името на „Властта“. И ако собственикът се опита да се съпротивлява срещу такова ограбване – било чрез прикриване на техническите „нарушения“, било чрез подкупване на „инспектора“, или чрез отказ да плати глобата – той ще бъде сметнат за неморален от повечето хора, а служителите ще бъдат сметнати за такива, които имат правото да използват всички необходими средства, за да се постигне съответствие със „закона“.

3) Един човек кара приятеля си до тях след парти. Знаейки, че ще трябва да шофира, той не е пил никакъв алкохол, макар че приятелят му е пил. Закарва приятеля си до тях и се отправя към къщи. Забелязва полицейски пост за проверка за алкохол напред и си спомня, че приятелят му е оставил в колата бутилка бира, пълна до половината. Знаейки, че е „незаконно“ да имаш отворена бутилка с алкохол в колата си, той я скрива. Той не е застрашил или причинил вреда на никого и всъщност е действал съвсем отговорно като истински шофьор, за да бъде сигурен, че приятелят му ще пристигне благополучно вкъщи. Обаче, той все пак е „нарушил закона“ (макар и неволно), като кара кола с отворена бутилка бира в нея и след това, като се опитва да скрие доказателство за този факт. Ако бъде заловен да прави това и арестуван, малцина ще сметнат полицията за лош в тази ситуация.

4) Човек продава полуавтоматична карабина, чиято цев е с шест милиметра по-къса от разрешеното от „закона“. Оръжието не е по-смъртоносно от пушка, чиято цев е с шест милиметра по-дълга, и никой от замесените в покупко-продажбата му не е застрашил или използвал насилие срещу някого. Но тъй като човекът е заловен с „неза-

конно“ оръжие, имотът му е изложен на паравоенно нахлуване, последвано от въоръжен сблъсък, при който няколко души биват убити. За съжаление, този пример не е хипотетичен. Той се случи с Ренди Уийвър при инцидента в Руби Ридж през 1992. И той не беше просто „заловен“ да продава „незаконна“ пушка; той беше подлъган да направи това от „служители на закона“ под прикритие. Резултатът от въоръженото нахлуване в имота на семейство Уийвър и последвалата престрелка и продължителна обсада беше, че съпругата и синът на г-н Уийвър бяха убити, а той и един негов приятел – ранени. Въпреки че би било абсурд някой да твърди, че в морално отношение има разлика между притежаване на пушка с цев, дълга 45,7 см, и притежаване на пушка с цев, дълга 45,1 см, и въпреки че това твърдение беше *цялото* „законово“ оправдание за въоръженото нападение и стълкновение, много зрители все още биха обвинявали Ренди Уийвър, смятайки го за лош, затова че е позволил да го подмамят да наруши един своеволен, напълно ирационален (да не споменавам неконституционен) „закон“. Това е силата на вярата в „авторитета“: тя може да накара много хора да смятат една банда садистични убийци за добри, а да смята техните *жертви* за лоши.

За много хора изразът „нарушение на закона“, без уточнение на *кой* „закон“, автоматично приема негативен смисъл. Те смятат неподчинението пред „авторитета“ не просто за опасно, а за неморално. Но за вярващия във „Властта“ открито неподчинение към агент на „авторитета“ е нещо по-лошо дори от извършване на дребно „престъпление“ без жертви. Обикновеният зрител, когато наблюдава взаимоотношенията между „авторитетна“ личност и някой друг човек, често гледа с презрение на всеки, който незабавно и безпрекословно не отговаря на всеки въпрос и не изпълнява всяко искане на човек със значка.

Дори ако човекът се подчини, но покаже „арогантно поведение“ към „авторитетна“ личност – всяко поведение, различно от покорство и раболепие – много от зрителите бързо щеzakлеймят всеки, който не раболепничи. И на всеки, който бяга от полицията, дори и, най-главното, да не е направил нищо лошо, се гледа с презрение от повечето хора. И когато някой, който бяга или се крие, или отказва да съдейства, е бит, изтезаван или дори убит от „служителите на закона“, много зрители изказват мнение, че жертвата е трябвало да направи онова, което полицията ѝ казала да направи. А когато някой окаже активна *съпротива* на „авторитетна“ личност, малцина проявяват здрав разум, за да вземат при всички обстоятелства, дори просто на думи, страната на този човек. Точно както едно добре обучено куче няма да ухапе господаря си, дори той да се отнася към него садистично, така онези, които са обучени да се подчиняват на „авторитета“, обикновено не са способни психологически да направят усилие и да си помръднат дори и пръста, за да се защитят, а още по-малко да защитят някой друг от всяка агресия, извършена в името на „закона“, „Властта“ и „авторитета“. И наистина, заради своята авторитарна индоктринация, повечето хора бихаzakлеймили още по-разпалено своите събратя-жертви, вместо да се обединят със своите събратя-жертви, за да се противопоставят истински на тиранията.

Разбира се има разлика между това да кажеш, че не е разумно някой да прави нещо, и това да кажеш, че е *неморално* някой да прави нещо. Едно нещо е да кажеш, че е глупаво някой да „не си затваря устата“ пред полицаи, и друго – да кажеш, че да се прави това наистина е неморално и че някой, който прави това, наистина *заслужава* всяко насилие и наказание, на което е подложен. Вярвателите в „авторитета“ често изразяват последното мнение за

всеки, който не се подчинява на полицията, независимо от причината.

Идеята обикновените хора да налагат правосъдие над своеволните „служители на закона“ екзистенциално ужасява етатистите, дори когато „служител на закона“ е извършил нещо толкова сериозно като убийство. В очите на добре индоктринираните, единственият „цивилизован“ начин на действие в такава ситуация е да помолиш някой *друг* „авторитет“ да оправи нещата, но не и да „вземеш закона в собствените си ръце“. Хората може да се оплакват и да порицават „законната“ несправедливост, но малцина изобщо са способни да обмислят възможността да се включат в предварително планирана „нелегална“ съпротива, дори когато агентите на „Властта“ извършват ужасни зверства срещу невъоръжени субекти, неизползващи насилие. И ако чрез продължително промиване на мозъци хората може да бъдат превърнати в такива, които са психологически неспособни да се съпротивляват на актовете на потисничество, извършени в името на „авторитета“, тогава няма разлика, дали тези хора имат или нямат физически средства да се съпротивляват. Броят (а често и военният потенциал) на съвременните тирани и техните служители винаги е много по-малък, стотици или хиляди пъти, от този на техните жертви. Обаче, тираните все пак държат властта, не защото на хората им липсва *физическата* възможност да се съпротивляват, а защото, в резултат на тяхната дълбоко вкоренена вяра в „авторитета“, на тях им липсва *психическата* способност да се съпротивляват. Както казва Стивън Бико, „*Най-могъщото оръжие в ръцете на потисниците е съзнанието на потиснатите*“.